

STUDIUL 7

Cand apar conflicte

In aceasta saptamana vom vedea cum biserica isi rezolva conflictele. Poate pare ciudat ca o biserica care este crestina are conflicte. In general conflictele sunt rezultatul egoismului si mandriei. Conflictele sunt fructul pacatului si adevarul este ca, desi am fost convertiti si am acceptat pe Isus, noi continuam sa traим in aceasta lume si avem natura pacatoasa in noi pana in momentul revenirii Domnului Hristos. Aceasta natura pacatoasa distruge pacea inimii, nu putem avea pace cu noi insine si nici cu fratii, fie ei membrii ai familiei sau ai bisericii. Primul conflict a aparut in lumea aceasta dupa intrarea pacatului. Adam si Eva, un cuplu care intotdeauna au trait in pace si armonie, dupa ce au pacatuit au inceput sa discute si sa se acuze reciproc cand Dumnezeu i-a confruntat cu pacatul lor. De aici inainte conflictele au facut parte din realitatea omeneasca. Au existat conflicte pe timpul patriarhilor, al judecatorilor, al regilor si nici in biserica primara nu a fost diferit. De multe ori, noi idealizam pe fratii nostrii din primul secol, credem ca erau niste ingerasi, dar nu era asa.

In aceasta saptamana vom vedea cateva dintre conflictele lor si modul lor de rezolvare. Noi astazi trebuie sa invatam de la ei si sa rezolvam conflictele noastre in acelasi mod. Sa vedem primul conflict care a avut loc din cauza unor preconceptii rasiale. Fapte 6:1 spune: „*In zilele acelea, cand s-a inmultit numarul ucenicilor, Evreii care vorbeau greceste, carteau inpotriva Evreilor pentru ca vaduvele lor erau trecute cu vederea la impartea ajutoarelor de toate zilele.*” Dupa cum spune acest text unul dintre primele conflicte care a aprut in biserica primara a fost pentru ca s-au inmultit ucenicii. Normal, este usor sa pastram unitatea cand suntem putini, dar ce se intampla cand ajungem sa fim 22.000.000 de membrii in toata lumea? Aici lucrurile incep sa fie complicate deoarece nu mai suntem o familie de patru cinci persoane, ci o familie mondiala cu diferite culturi, rase, etc... . Primul conflict nu a fost teologic ci rasist. Nu avem dovezi care sa ne demonstreze ca acuzatiile crestinilor greci erau reale, dar daca ei erau nemultumiti trebuie ca exista o urma de adevar in toate aceste afirmatii. Este posibil ca iudeii sa fi dat impresia ca favorizau pe vaduvele lor in detrimentul vaduvelor grecilor. Adevarul este ca a inceput un conflict si e pacat ca omul este asa. Este trist ca dupa ce am fost convertiti in inimile noastre tot mai raman steagurile, teritoriile, frontierele, etc... . Galateni 3: 27,28 spune: „*Toti care ati fost botezati pentru Hristos, v-ati imbracat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte barbatesca, nici parte femeiasca, fiindca toti sunteti una in Hristos Isus*”. Eu te intreb: pana in ce punct este adevarata aceasta declaratie a lui Pavel? Este posibil ca in acest sabat de dimineata, studiind lectiunea, sa spunem: „amin” la declaratia lui Pavel ca nu mai exista diferente. Este posibil ca unul dintre frati sa spuna ca nu mai exista frontiere sau tari. Acest lucru el il spune dimineata, dar dupa amiaza la intalnirea administrativa, cand se va spune ca este nevoie de un pastor, acelasi frate va spune ca majoritatea bisericii este de o anumita nationalitate si pastorul ar trebui sa fie de aceiasi nationalitate, iar argumentul este ca trebuie sa aiba aceiasi cultura ca sa se poata intelege. Un pastor din alta tara nu ne-ar intelege, etc... . Asa suntem noi. De dimineata vorbim frumos despre unitate si dupa amiaza spunem ca: eu sunt peruan ,tu esti brazilian, etc... . Zidul intre ceea ce spunem si ce traим este foarte mare si dificil de trecut. Ce a facut biserica primara ca sa rezolve acest conflict? Fapte 6:2 spune: „*Cei 12 au adunat multimea ucenicilor si au zis: „ Nu este potrivit pentru noi sa lasam Cuvantul lui Dumnezeu ca sa slujim la mese*”. In acea ocazie s-a reunit biserica ca sa ia o decizie si ca rezultat au ales oameni dedicati pentru a servi in biserica, in timp ce apostolii aveau sa se dedice dor predicarii Evangheliei. In acea ocazie conflictul s-a rezolvat convocand biserica, vorbind despre problema si luand o decizie pe care toti au fost dispusi sa o implinesca. Asa se rezolva conflictele: se aduna biserica, se discuta si ceea ce se decide, se face. Asa s-a facut in biserica primara si asa ar trebui sa se faca in zilele noastre.

Partea a doua. Aici vom vedea alt conflict care a avut loc. In primul rand a existat problema acceptarii neamurilor in sanul bisericii. Problema venea de la iudeii convertiti la crestinism. Poporul iudeu a fost un popor exclusivist si chiar daca au acceptat crestinismul, ei continuau sa creada ca sunt singurul popor al lui Dumnezeu. In realitate, niciodata nu a fost asa. In Vechiul Testament, vedem ca Dumnezeu a dorit mereu sa ajunga la toata lumea folosind in acest scop pe poporul Israel. Acest popor, a inteles gresit lucrurile si au crezut ca numai ei puteau fi mantuiti. Ei nu stiau ca acum in Hristos, nu mai era iudeu sau grec, barbat sau femeie, rob sau slobod. Asa ca iudeii crestini au avut foarte mari dificultati sa accepte pe cei dintre neamuri care se converteau. Dar Dumnezeu trebuia sa-i invete lectia, si asa a si facut printr-o experienta a lui Petru. Petru era iudeu si credea ca iudeii nu trebuie sa se apropie de neamuri. Si chiar crestin fiind avea acelasi mod de gandire. Dar intr-o zi se gasea in Iope in casa lui Simon tabacarul si a avut o vedenie. A vazut o fata de masa plina de animale necurate si a primit ordin de la un om imbracat in alb sa se scoale, sa taie si sa manance. Petru insa a spus ca niciodata nu a mancat ceva spurcat. Dar vocea i-a spus sa nu numeasca spurcat sau necurat ceea ce Dumnezeu a curatit. Exista multi crestini sinceri care folosesc acest incident pentru a spune ca se poate manca orice, dar vedenia nu i-a fost data lui Petru pentru a face aluzie la alimentatie ci pentru a distruge preconceptia iudaica. Acest lucru il vedem mai bine in ziua urmatoare, cand Petru este chemat de Corneliu la Cezareea. Corneliu era dintre neamuri si Petru a spus in Fapte 10:28 „*Stiti le-a zis el, ca nu este ingaduit de Lege unui Iudeu sa se insoteasca impreuna cu unul de alt neam, sau sa vine la el; dar Dumnezeu mi-a aratat sa nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat*”. Viziunea cu animalele nu se referea la mancare ci la persoane. Dumnezeu incerca sa darama zidul exclusivismului si trebuia sa-i arate lui Petru sa accepte pe toti cei care se converteau la crestinism. Iti dai seama ca Petru, iudeul, a realizat ca, crestinismul era pentru toti oamenii? Cand a ajuns la Cezareea, Corneliu i-a spus ca a avut o vedenie si de aceea a trimis dupa el. Fapte 10:34-36 „*Atunci Petru a inceput sa vorbeasca si a zis: In adevar, vad ca Dumnezeu nu este partinitor; ci ca in orice neam, cine se teme de El si lucreaza neprihanire este primit de El. El a trimis Cuvantul Sau fiilor lui Israel ,si le-a vestit Evanghelia pacii, prin Isus Hristos care este domnul tuturor*”. Acest incident ne arata doar radacina problemei teologice care se ridica in biserica primara.

Partea a treia. Stirile in legatura cu ceea ce s-a petrecut cu Corneliu nu au intarziat sa junga la biserica din Ierusalim, care a cerut ca Petru sa vina la ei si sa le explice ce s-a intamplat. Cei care conduceau biserica din Ierusalim nu au privit cu ochi buni ceea ce a facut Petru. Asa cum interpretau ei legea, unui iudeu nu i se permitea sa manance cu neamurile. Nu exista nici un verset in biblie care sa sustina acest lucru. Iti aduci aminte ca si pe Isus L-au acuzat ca a stat la masa cu neamurile? Mai mult ca sigur, in acele vremuri, erau frati sinceri, cred eu, care luau un verset din biblie si incercau sa demonstreze ceea ce ei doreau. In realitate nu exista un: „asa zice Domnul” si acest lucru ma intristeaza, pentru ca luam biblia si dorim sa demonstram ceva ce ea nu spune. Incepem sa facem deduceri logice si tragem concluzii personale. Dar eu spun: arata-mi in contextul biblic ceea ce spune Dumnezeu si-ti spun daca este asa. Liderii bisericii din Ierusalim, erau pregatiti chiar sa-l disciplineze pe Petru pentru ca s-a asezat la masa cu Corneliu. Dar el s-a aparat si le-a spus ca, cea mai mare dovada ca el a facut un lucru corect este ca acei oameni primisera Duhul Sfant chiar inainte de a fi botezati si erau martori care puteau sa spuna aceste lucruri, asa ca liderii au trebuit sa accepte. Dupa acesta lucrarea a inceput sa se largeasca, sa ajunga in multe tari si multi dintre neamuri au acceptat Evanghelia. Fapte 11:19-22 spune: „*Cei ce se imprastiasera din pricina prigonirii intamplate cu prilejul lui Stefan au ajuns pana in Fenicia, in Cipru si in Antiohia, si propovaduiau cuvantul numai iudeilor. Totusi printre ei au fost si cativa oameni din Cipru si din Cirena, care au venit in Antiohia, au vorbit si Grecilor si le-au propovaduit Evanghelia Domnului Isus. Mana Domnului era cu ei, si un mare numar de oameni au crezut si s-au intors la Domnul. Vestea despre ei a ajuns la urechile bisericii din Ierusalim, si au trimis pe Barnaba pana la Antiohia*”. Ce interesant! Spune ca ajungand aceste lucruri la urechile celor din biserica din Ierusalim, acestia au trimis pe Barnaba la Antiohia. Acest lucru ne spune ca, acesta expansiune a bisericii printre neamuri, i-a preocupat pe cei din Ierusalim in loc sa-i bucure. Toate aceste lucruri au dat nastere unui mare conflict, fara indoiala cel mai mare din biserica primara.

Partea a patra. Aici vom vedea care a fost acel conflict si cum a fost rezolvat sau daca a fost rezolvat. Vom vorbi de conciliul de la Ierusalim care a fost convocat pentru a lua o decizie cu privire la cresterea insemnata a neamurilor care se converteau la crestinism. Unii dintre ei: Pavel, Petru si Barnaba, credeau ca neamurile trebuiau sa fie acceptate in biserica numai prin botez, dar alti farti care se numeau „conservatori” si care credeau ca lumea a intrat in biserica, socoteau ca era mai bine sa le ceara sa se taie imprejur. Atunci s-a ridicat intrebarea: da sau nu? Da, insemna ca neamurile trebuiau doar sa se boteze pentru a fi crestini. Nu, insemna ca in afara de a se boteza trebuiau sa se taie imprejur. Pentru a se rezolva aceasta problema s-a adunat biserica impreuna cu liderii ei. Toti s-au dus la Ierusalim. Putem spune ca aceasta a fost prima Conferinta Mondiala a bisericii cu reprezentanti ai tuturor bisericilor, chiar si fratii din Antiohia au trimis pe reprezentantii lor. Toti aveau incredere in faptul ca Dumnezeu avea sa conduca acesta intalnire si aveau sa ia o decizie inteleapta. Nu a fost usor sa se ia o decizie. Ca in orice alta intrunire de acest gen, fiecare reprezentant isi spune parerea, dar in cele din urma, se face ceea ce decide majoritatea iar minoritatea trebuie sa sprijine pe ceilalti. La fel ar trebui sa fie si sa se lucreze in biserica lui Dumnezeu dar, de multe ori nu este asa. Cel putin in acea vreme nu s-a intamplat asa pentru ca, majoritatea a decis ceva si mai tarziu vedem ca un grup mic nu a acceptat ce a decis biserica.

Ajungem la finalul acestui studiu vorbind ceva mai mult despre adunarea de la Ierusalim. Acolo s-au ridicat: Petru, Pavel si Barnaba ca sa vorbeasca. Fiecare si-a spus parerea si ei erau de acord ca neamurile sa fie acceptate doar prin botez, dar existau si alte pareri. Situatiile erau tensionate. Dupa un timp Iacov a luat cuvantul. Iacov era fratele Domnului Isus si putem trage concluzia ca el era cel care conducea intrunirea. Iacov incepe sa citeze din profetul Amos ca sa sublinieze ca Evanghelia nu era doar pentru iudei, pentru Israel, ci era pentru toti oamenii. In Amos capitolul 9 pe care l-a citat Iacov, sunt versete care vorbesc despre mantuirea natiunilor. Dar nu numai Amos ci si alti profeti au spus ca prin intermediul lui Israel, Dumnezeu dorea sa ajunga la toata lumea. De la inceput, Dumnezeu a vrut sa salveze lumea intreaga prin marturia si experienta lui Israel. Chemarea care i-a fost facuta lui Avraam, includea o binecuvantare pentru toate natiunile prin el si urmasii lui. Conducerea Duhului Sfânt, lucrarea lui Petru, Barnaba si Pavel intre neamuri si convertirea multora dintre ei erau dovezi de necontestat ca trebuia sa existe un loc in biserica si pentru neamuri. Marturiile pe care le-au dat acesti oameni au ajutat pe liderii crestini din Ierusalim sa-si dea seama ca multe profetii din Vechiul Testament se implineau in acel moment, si au luat o decizie. Care a fost acea decizie? Biserica a decis sa nu se ceara nimic in plus celor dintre neamuri decat ceea ce se spune in Levitic cu privire la legile alimentatiei. Ei puteau fi botezati si deveneau astfel crestini si asa s-a rezolvat problema. Cand delegatii s-au intors in Antiohia si au spus vestea fratilor, ei s-au bucurat mult. Totusi cativa frati nu au fost multumiti si ei sunt aceia care au impiedicat lucrarea lui Pavel. Acesta a fost motivul pentru care Pavel a scris epistola catre Galateni. Acesti oameni au tulburat lucrarea si au zis ca lumea a intrat in biserica. Erau fara indoiala frati care nu erau cu adevarat convertiti, deoarece cand o persoana este convertita, invata sa lucreze in echipa. Biserica lui Dumnezeu este un trup si daca majoritatea decide ceva, trebuie sa se faca ceea ce decide majoritatea. Daca noi am invata acest lucru, nu am avea conflicte. In aceste momente biserica mondiala are parte de conflicte, dar trebuie ca noi sa ne intoarcem privirea catre Sfintele Scripturi si sa urmam exemplul bisericii primare. Mergem la o intrunire cu fratii, fiecare isi spune parerea si in final se face ceea ce decide majoritatea.

Fie ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu sa ne ajute sa intelegem acest lucru si nu numai sa-l intelegem ci si sa-l traим, deoarece intre teorie si realitatea vietii noastre exista o mare diferenta si ca popor al lui Dumnezeu noi trebuie sa traим ceea ce predicam.

Dumnezeu sa te binecuvanteze!

Traducerea si Tehnoredctarea: Maria Badea